

hvor mange Kandidater det derefter kan vælge. Optræder det selvstændigt, anbefaler Partistyrelsen sine Valgmænd kun at stemme paa Partiets egne Kandidater i en vedtaget Rækkefølge, eller fordeler Valgmændene i Grupper, svarende til Fordelingstallet.

Hver Valgmand skriver saa kun Navnet paa een Kandidat. (Denne Fremgangsmaade var eneherskende ved Valgene efter den gamle Valglov, og var saa temmelig nødvendig dengang. Den *ny Valglov* ændrer imidlertid i ret høj Grad Forudsætningen for Taktikken). Vil Partiet samarbejde med andre Partier, maa det indrette sin Taktik derefter. Kan A-Partiet f. Eks. vælge 3 Landstingsmænd og maaske 4, og B-Partiet, som det vil samarbejde med, 2 maaske 3 Landstingsmænd, anbefaler A-Partiet sine Valgmænd at skrive Navnene paa 4 af dets egne Kandidater øverst paa Stemmesedlen. (Som Stedfortrædere skrives under den tykke Streg øverst den tvivlsomme Kandidat, Nr. 4, og dernæst, hvem Partiet ellers maatte ønske). Efter disse 4 skrives saa Navnene paa de af B-Partiets Kandidater, som man efter Forhandling med dette Parti er bleven enige om.

Vil en Gruppe indenfor et Parti (f. Eks. Gruppens kvindelige Valgmænd) ikke underordne sig Partiets almindelige Taktik, kan Valgmetoden f. Eks. bruges til at forsøge gennemført Valget af en Særkandidat for Gruppen, uden at Partiet derved udsættes for at miste et Mandat. Navnet paa Særkandidaten skrives først, og Partiets øvrige Kandidater derefter i den af dette bestemte Rækkefølge. Opnaar Særkandidaten Fordelingstallet, er vedkommende valgt; opnaas dette ikke, er Særkandidatens Navn praktisk set at betragte som uskrevet, og Stemmerne overføres automatisk til Partiets Fælleskandidater.

Ved muligt foretagne Prøvevalg bør helst Valgmaaden efter Loven bruges frit, og Kandidatlister opstilles efter det Udfald, Prøvevalget har givet. Ellers risikerer Partiledelsen, at Grupper af Vælgere bryder ud og benytter sig af Valglovens Regler til at søge gennemført Valget af Særkandidater.

Særoptræden af en Gruppe eller en Enkeltperson vil aldrig være ødelæggende for et Parti, blot de vedkommende iagttager ikke udelukkende paa Stemmesedlen at skrive Navne paa Kandidater med minimale Udsigter til at blive valgt.

Skriver Valgmanden foruden sine Særkandidater et *tilstrækkeligt* Antal Navne paa Kandidater af det Parti, han tilhører, eller nærmest slutter sig til, gaar hans Stemme ikke til Spilde for Partiet. Gaar man sine egne Veje, maa man være forsigtig: Stem ikke udelukkende paa Dumpekandidater, eller paa Kandidater, der som Partiernes Favoriter allerede er sikre paa at blive valgt. Kast Deres Stemme subsidiært paa dem, De ved, Kampen vil komme til at staa om!

Ved Opstilling af Stedfortræderkandidater maa man sørge for at opstille tilstrækkeligt mange, da man ellers udsætter sit Parti for ikke at blive repræsenteret i en Del af Valgperioden (8 Aar), og Staten faar betydelige Udgifter til Udfyldningsvalg. Man bør f. Eks. skrive Navnene paa mindst 3 Stedfortrædere; det er overflødigt at opføre mere end 6. Man opfører Navnene i den Orden, hvori man ønsker dem valgt. Samme Person kan opføres baade som Kandidat til Landstingsvalg og som Stedfortræderkandidat (jfr. ovenfor). Samme Person kan vælges til Stedfortræder for flere Landstingsmænd. Et Parti kan saaledes opstille samme Række af Personer til Stedfortrædere for samtlige sine Landstingsmænd, men det kan ogsaa lade hver Landstingsmand faa særlige Stedfortrædere, der f. Eks. repræsenterer dennes mulige Særinteresser.

N. Elberling & F. Beutten.

LigeLøn for lige Arbejde.

Vi finder følgende Annonce i jyske Blade:

En Plads som Politibetjent her i Byen er ledig fra den 1. April d. A.; den kan søges baade af Kvinder og Mænd, en kvalificeret kvindelig Ansøger vil blive foretrukket.

Den aarlige Løn er: For en Kvinde 1600 Kr., stigende med 50 Kr. hvert 4. Aar indtil 1800 Kr., for en Mand 1800 Kr., stigende med 200 Kr. hvert 4. Aar indtil 2600 Kr. foruden fri Uniform. Der afdrages 5 pCt. af Lønnen til Pension.

Pladsen besættes af Byraadet efter Politimesterens Indstilling.

Egenhændig skreven Ansøgning, stilet til Byraadet, indeholdende Oplysninger om tidligere Stillinger, herunder Militærtjeneste og Uddannelse

i Kontorarbejde, ledsaget af Daahsattest, Ædruelighedsattest og Lægeerklæring, der ikke er over 3 Maaneder gammel; om, at Andrageren er kraftig, af godt Helbred og ikke lidende af Tuberkulose i Lunger og Strubehoved, samt bekræftede Afskrifter af Anbefalinger indsendes her til Kontoret inden den 1. Marts d. A.

Fredericia Borgmesterkontor, d. 14. Februar 1918.

G. Valentiner-Branth.

Ovenstaaende taler for sig selv. Her er ikke en Gang den formildende Omstændighed tilstede, at det kunde tænkes, en Kvinde paa Grund af ringere fysisk Kraft, ikke vilde kunne opfylde helt de Fordringer, Stillingen som Politibetjent kræver, — nej, en Kvinde vilde ovenikøbet blive foretrukket, rimeligvis fordi det Arbejde, som fordrer, bedst kan tænkes udført af en Kvinde — men ikke desto mindre skal hun begynde med en Løn, der er 200 Kr. mindre og slutte med en Løn, der er 800 Kr. mindre end den, en Mand paa samme Plads vil faa. Man søger altsaa ganske simpelt en billigere, men fuldt kvalificeret Arbejdskraft, og Arbejdsgiveren er — det demokratiske Byraad i Fredericia!

Vi haaber, at ingen Kvinde vil byde sig til paa disse Betingelser.

Fra Rigsdagen.

Landstinget.

1ste Beh. af F. t. L. om Oprettelsen af Statsseminarier for Kvinder.

Trier: . . . Der er et Punkt, jeg gerne vil fremdrage, ikke fordi jeg egentlig gaar ud fra, at der ved denne Lejlighed er nogen Ændring at vente deri, men fordi jeg, ligesom ved tidligere Lejligheder, finder det naturligt at paakalde Opmærksomheden for det vedkommende Forhold, hver Gang der er Anledning dertil. Det forekommer mig ganske urimeligt at fastholde den Modsætning mellem kvindelige og mandlige Lærerkrafters Lønning, som er fastslaaet her i Lovforslaget. Der forlanges samme Uddannelse, samme Arbejde, samme Ansvar, og det kan ikke siges, at Arbejdet fra Kvindernes Side udføres med ringere Dygtighed eller ringere Opbydelse af personlige Kræfter, tværtimod vil jeg